A°. 1838. N°. 2.

SURINAAMSCHE COURANT.

DONDERDAG, DEN 4den JANUARIJ.

PARAMARIBO.

BURGERLIJKE STAND.

PARAMARIBO, *den 31 December 1837.*

Heden worden in *ondertrouw* opgenomen: JOHAN CORNELIS DE CORDUA FREUDENBERG en CATHARINA REGINA JOHANNA ALBERTINA HOEMANN, beide geboren te *Rotterdam* en in deze Kolonie woonachtig.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
F. M. SCHOTBORGH.

EERSTE OPROEPING.

De COMMISSIE van *Inschrijving en Vrijstelling* voor de Schutterij van *Paramaribo*, benoemd door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal bij Gouvernements-Order dd. 7 dezer, No. 334/30, roept bij dezen op:

Alle vrije Mannelijke Ingezetenen, welke bewijsselijk aan *Paramaribo* woonachtig zijn, immers zich aldaar doorgaands bewijsselijk ophouden, of hun verblijf hebben, [illegible] 1sten Januarij 1838, den vollen [illegible] van *Achttien* jaren zullen bereikt hebben, en alzoo hun *Negentiende* jaar zullen zijn ingetreden, en die hun *Negen en Veertigste* nog niet zullen hebben bereikt, en alzoo hun *Vijftigste* nog niet zullen zijn ingetreden, welke nog niet in de Schutterij zijn ingelijfd, van welken rang, staat of orde zij ook zijn mogen, zonder onderscheid of zij vermeenen mogten, al dan niet tot de vrijgestelde te behooren, met uitzondering nogthans van zoodanige, welke volgens Art. 3 van het REGLEMENT *voor de Schutterij*, gearresteerd den 31sten December 1835 en 13 Mei 1836, of van schriftelijke *Finale Vrijstelling* van de COMMISSIE van *Inschrijving en Vrijstelling* dd. 6 Februarij 1837, voorzien zijn.

Zij zal hare *eerste* zitting houden op Maandag den 8sten Januarij 1838, des morgens van 10 tot 1 uren, in het lokaal van het voormalig Gemeente Bestuur en hare werkzaamheden voor die zitting bepalen tot de personen wier namen aanvangen met de letters A. B. C. D. E. F. G. H. J. K. en L.

De voor de Commissie verschijnende, zullen de Letters en het Nummer hunner Woonplaats, en den naam der Straten moeten opgeven.

Paramaribo, den 28 December 1837.

Namens de Commissie van Inschrijving en Vrijstelling voornoemd,
De Secretaris,
H. BENJAMINS.

EDICTALE CITATIE.

(1111) Uit krachte van de acte *tweede* default, met admissie tot eene *derde* daging, in dato 15 December 1837, verleend door het Geregtshof te *Suriname*, aan HENDRIK ADOLPH BUHK, in qualiteit als Executeur in den Boedel van wijlen LAMBERTUS THIJM, impetrant van Edictale Citatie.

Zoo worden door mij Exploicteur bij het Geregtshof voornoemd, bij openbare Edicte *ad valvas curiæ* gedagvaard, gelijk ik dagvaar bij deze, alle *bekende* en *onbekende Buitenlandsche* Crediteuren van den Boedel wijlen LAMBERTUS THIJM, mitsgaders alle en een iegelijk, die eenig regt, actie of pretentie van welken aard ook, tot lasten den voormelden Boedel hebben, geïmpetreerden en gedaagden.

Om te compareren ter eerst te houdene gepriviligeerde rolle bij hetzelve Geregtshof, in de maand Julij dezes jaars, des voormiddags ten *acht* uren, ten einde de impetrant op te zien dienen van acte *tweede* default en *derde* daging, en wijders voort te procederen als naar regten.

Paramaribo, den 2 Januarij 1838.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

[illegible]

De ondergeteekende, IJKMEESTER der Kolonie *Suriname*, zal van den 3den tot en met den 31sten Januarij 1838, van 's morgens 9 tot 's middags 12 uren, ten zijnen huize, aan de *Kromme Elleboogstraat*, vaceren, tot het IJKEN van *Ellen, Maten en Gewigten.*

Paramaribo, den 28 December 1837.

I. B. LOUZADA.

VERLOREN:

Een *GOUDEN HOROLOGIE-SLEUTEL*, de vinder wordt verzocht denzelven tegen eene *genereuse* belooning, ter dezer DRUKKERIJ terug te bezorgen. (1150)

(1146) JOHN CAMERON vertrekt.

MENGELINGEN.

MARIA, of het Meisje uit de Herberg.

Wie is dat arme meisje, wier wild uitzigt een hart verraadt, te zeer geschokt om zich te kunnen uitstorten? Zij schreit niet, maar dikwijls loost zij een diepen zucht; zij klaagt nooit, maar haar zwijgen duidt de ongeneeslijkheid aan van een ingekankerd hartzeer. Zij zoekt geenerlei medelijden tot zich te trekken, noch roept eenige hulp in; koude noch honger baren haar zorg; door hare gescheurde kleederen blaast de gure herfstwind regen en koude tegen haren halfnaakten, verwelken boezem, en hare wangen zijn bleek en blaauw, als de wanhoop. Ondertusschen is het niet zeer lange, dat dit meisje vrolijk en gelukkig was; de reizigers herinneren zich, dat er geen beminnelijker, opgeruimder meisje was, dan Maria. Hare blijmoedige werkzaamheid verrukte de gasten, die zij elk met een glimlach ontmoette. Haar hart was even rein, als vreemd van kinderachtige bloohartigheid. Maria maakte geene zwarigheid, bij nacht naar de Abdij te gaan, al blies de wind door den somberen zuilengang; gelijk straks nader zal blijken. Zij beminde, en de jeugdige Richard had den dag van hun huwelijk reeds bepaald. Zij hoopte voor haar leven gelukkig te zijn; maar Richard was lui en loszinnig, en die hem kenden, beklaagden de arme Maria, en beweerden, dat zij veel te goed voor hem was. Het was in den herfst; de nacht was donker en stormachtig; deuren en vensters sloegen en kraakten door den vreesselijken wind. Twee gasten, vrolijk bij het vuur gezeten, rookten met stil genoegen hunne pijp, en luisterden naar het gegier van den storm. »Het is vermakelijk," zeide een van hen, »den wind buiten te hooren huilen, terwijl men aan [illegible] gezeten is. — [illegible] een schoone nacht," hernam de ander, »voor een togtje naar de Abdij! Mij dunkt, dat men iemands moed niet beter beproeven kon, dan door hem thans deszelfs puinhoopen te doen doorkruisen." — »Ik houd u een souper, dat Maria er zich op het oogenblik aan waagt!" riep de ander. — »De weddenschap ware verloren: want ik sta er u voor in, dat zij denken zou door spoken vervolgd te worden, en flaauw vallen, zoo het toeval haar slechts eene witte koe voor het gezigt bragt." — »Wij willen haren moed beproeven," riep zijn makker al lagchende; »ik wed terstond, wel verzekerd, dat zij het zal ondernemen: eene nieuwe muts zij hare belooning, zoo zij mij een tak van den vlierboom brengt, die in de ruïne groeit." Maria werd geroepen, en de zaak haar voorgesteld. Luchtig en onverschrokken stemt zij het toe, en rigt hare schreden naar de Abdij. De nacht was donker, de wind hevig, en, terwijl hij met hol gebulder de wolken voortzweepte, beefde zij, al loopende, van koude. Zij nadert, langs de welbekende paden, en onderscheidt, door het duister heen, reeds de Abdij. Zij weet van geene vrees. Ondertusschen waren deze overblijfsels eenzaam en woest, en derzelver schaduw scheen de akeligheid van den nacht nog te vermeerderen. Alles zweeg om haar heen; uitgezonderd de woeste noordewind, die zijn schrikbarend geluid rondom het oude gebouw deed hooren. Zij treedt over de steenklompen, met mos bedekt, zonder eenigen schrik te gevoelen, en komt eindelijk in het afgelegenste gedeelte der uitgebreide puinhoopen, waar de vlierboom groeit. Blijde van aan het einde haars wegs te zijn, nadert zij, en

plukt in haast een' vliertak: op ééns treft het geluid eener menschenstem haar oor; zij staat stil, hoort toe en luistert met inspanning, terwijl haar harte klopt van schrik. De wind blaast met meer geweld; de wilde heester ruischt boven haar hoofd; zij luistert nogmaals, maar hoort niets. Nu zwijgt de wind, en haar angst vermeerdert, op het onderscheidenlijk hooren van voetstappen, die naar haar toe komen. Naauwelijks kunnende ademhalen, sluipt zij achter een' breeden pilaar, en verbergt er zich. Op dit oogenblik komt de maan helder van achter de wolken te voorschijn, en zij ziet bij derzelver schijnsel twee misdadigers een lijk dragen. Onbewegelijk van schrik, verstijft haar het bloed in de aderen. Op ééns rukt eene windvlaag den hoed des eenen van het hoofd, en werpt denzelven voor de voeten der arme Maria. Zij beeft, en verwacht den dood. » Vervl..... hoed!" roept de moordenaar uit. — » Dat raakt niet; kom, verstoppen wij eerst het lijk," hervat zijn medgezel. Nu ziet zij ze voor haar voorbijgaan; de vrees zelve verhoogt haren moed; zij grijpt den hoed, en vlugt met kogelvaart uit de Abdij. Met eene verwilderde houding stort zij in de kamer van de herberg, en staart de voorwerpen, die haar omringen, op eene vreesselijke wijze aan. Nu kunnen hare ledematen derzelver zwakken last niet meer dragen; uitgeput, ademloos, valt zij op den vloer, zonder een woord te kunnen uiten. Vóór dat hare bleeke lippen kunnen verhalen, wat haar gebeurd was, rigt zich haar blik op den hoed: de oogen wenden zich stuiptrekkend van dit voorwerp af. o God! welke koude schrik deed haar sidderend hart wegkrimpen, toen zij om denzelven het lint gewaar werd, dat zij zelve haren Richard schonk!....

Zonderling behoud van leven onder de Sneeuw.

In den jare 1708 werd eene arme vrouw, die te Yeovil, in het Engelsche Graafschap Somersetshire woonde, en naar de naburige markt geweest was om hare melk te verkoopen, op weg naar huis door eene ongesteldheid overvallen, die haar noopte toevlugt te zoeken in een hutje, dat aan den straatweg stond. Toen het avond begon te worden, verzocht zij den nacht daar, op eenen stoel bij den haard te mogen blijven zitten. Dit werd haar geweigerd; zij verliet dus het huis en, zich zeer ongesteld gevoelende, legde zij zich neder onder eene hegge. Eindelijk kwam een harer buren de plaats voorbij, nam haar op en spoorde haar aan, om het gaan te beproeven. Zij volgde hem een einds wegs, doch kon niet verder, en ging daarom weder onder de hegge liggen. Zij was spoedig geheel bedekt met de sneeuw, die dik viel. Hier bleef zij ongeveer eene gansche week liggen, zonder dat iemand iets van haar vernam; want de eenige man, die iets van haar wist, hield zich stil om zich niet bloot te stellen aan de verdenking, alsof hij haar van kant gemaakt had. Intusschen droomde eene arme vrouw (of liever zij gaf voor gedroomd te hebben; want vermoedelijk bezigde de man dit middel om zijn geweten te ontlasten), dat de verlorene vrouw op eene bepaalde plaats onder de hegge lag. De buren haasten zich dadelijk, naar ter aangeduide plaatse op te sporen, en vonden haar, tot hunne niet geringe verbazing, levend. Zij had een gedeelte van haar bovenkleed opgegeten. Zij verhaalde hun, dat zij zeer warm gelegen en het grootste gedeelte van den tijd geslapen had. De zwakte, welke zich aanvankelijk vertoonde, verdween allengskens, en spoedig was zij weder even gezond en opgeruimd als immer.

In Februarij 1799 werd op eene soortgelijke wijze zekere *Elisabeth Woodcock*, 42 jaren oud, in de sneeuw begraven. Zij kwam insgelijks van de markt te Cambridge, ging eenige oogenblikken op weg zitten om uit te rusten, en was spoedig door de sterk vallende sneeuw overdekt. Hier lag zij acht dagen levend begraven. Den eersten morgen trachtte zij een stokje van de hegge af te breken; aan hetzelve bond zij haren zakdoek, dien zij aldus door de sneeuw stiet. Zij was den ganschen tijd in het volle genot harer zintuigen, en hoorde het gesprek van twee vrouwen, die echter, hoewel zij zoo luid schreeuwde als zij kon, verklaarden haar niet gehoord te hebben. Den tweeden Zondag wekte de zakdoek de aandacht van eenige voorbijgaande boeren, die eenen geslaakten zucht onder de sneeuw meenden te hooren, en ook werkelijk de ongelukkige vrouw uit hare gevangenis verlosten. Zij bragten haar naar huis, en onderwierpen haar aan eene allernoodlottigste behandeling. Zij gaven haar sterke dranken en pappen van oud bier en garstenmeel, terwijl juist het tegendeel haar vermoedelijk gered zoude hebben. Zij verloor hare teenen, en bleef kwijnende tot in de maand Julij, toen zij overleed.

Hooge Jaren.

Door eene alwijze beschikking der Voorzienigheid, zijn wij gehecht aan het leven en verlangende om, zoo veel mogelijk, de weinige oogenblikken, die ons op aarde zijn toegedacht, te verlengen. Tot dat einde moet de gezondheid, die een zeer groot bestanddeel tot het menschelijke geluk is, bevorderd worden, en al hetgeen tot bevordering der gezondheid strekt, strekt ook tot bevordering van hooge jaren. Wanneer wij dus lieden aantreffen, die hun tachtigste of negentigste jaar bereikt hebben, of lezen van hen, die honderd en meer jaren zijn oud geworden, is het niet minder leerrijk den belangwekkend, de middelen gade te slaan, die, in de hand der Voorzienigheid, gestrekt hebben, om hen dien hoogen ouderdom te doen beleven.

Men zal, bij het onderzoeken van dergelijke gevallen, altijd bevinden, dat daarbij zekere leefwijzen zijn opgevolgd, welke men als de voorwaarden van hoogen ouderdom zou kunnen beschouwen. De tabellen, welke men opgemaakt heeft van den ouderdom en woonplaats van zekere hoogbejaarde personen, alsmede een kort overzigt hunner levens, bevestigen zulks met zeer weinige uitzonderingen. Bijna allen zijn geboren van gezonde ouders en vroeg gewoon geworden aan ligchaamsoefening, matigheid en eenvoudig voedsel.

Hierbij komen nog, in de meeste gevallen, het vroeg opstaan en eene behoorlijke regeling dier hartstogten, welke den mensch tot goede en wijze doeleinden geschonken zijn; doch die, misbruikt wordende, ontwijfelbaar zijnen dood verhaasten.

Onder een portret naar het leven van Thomas Parr vervaardigd, las men deze woorden: » De oude, oude, zeer oude man van Winnington in Shropshire, geboren onder de regering van Koning Eduard IV, in het jaar 1483. Hij leefde 152 jaren, 9 maanden en eenige dagen, en overleed te Westminster, den 15 November 1635."

Men weet zeer weinig van het leven van dien grijsaard, dan dat hetzelve zeer matig en eenvoudig is geweest. De Graaf van Arundel, Maarschalk van Engeland, kwam hem bezoeken, en stelde hem eene reis naar Londen voor. Hij liet hem vervoeren in eene draagkoets met twee paarden, en bragt hem met veel moeite, uit hoofde van de menigte, die overal op de draagkoets aandrong om den grijsaard te zien, naar Londen, waar hij hem op zijne kosten wel onderhield; doch waar de oude Parr, die op zijn dorp welligt nog eenigen tijd op den ouden voet hadde kunnen voortleven, spoedig overleed.

De hooge ouderdom van Thomas Parr schijnt als een erfgoed tot zijn nageslacht overgegaan te zijn; zijn zoon werd 113, zijn kleinzoon 109 en zijn achterkleinzoon 124 jaren oud!

Engelsche Wetgeving.

Over dit onderwerp ontleenen wij eenige stellingen uit *Burington's - Observations*" onlangs in het licht verschenen. Zij leveren een denkbeeld op, der zonderlinge bepalingen, welke, de vorderingen in verlichting en het gezond verstand ten hoon, in Groot-Brittannie nog bij voortduring plaats grijpen.

Alle pacht-contracten kunnen slechts voor 99 jaren worden gesloten, alzoo een honderdjarig bezit het eigendomsregt toekent.

Alle op eenen Zondag gesloten contracten en akten zijn nul en van onwaarde.

Om aan eenen regtmatigen erfgenaam zijne erfenis te kunnen onthouden, moet men denzelven bij testament eene schelling vermaken; terwijl hij in een tegenovergesteld geval bezit kan nemen van de geheele nalatenschap.

De grond, over welken eene begrafenis heeft plaats gehad, wordt publiek eigendom.

Op het ligchaam van eenen schuldenaar kan ook na diens dood nog worden beslag gelegd.

Wanneer een man eene vrouw met schulden huwt, en haar slechts met een hemd gekleed uit 's Priesters hand ontvangt is hij niet verpligt hare schulden te betalen.

Al degenen, welke op zee worden geboren, onder welke hemelstreek ook, behooren onder het kerspel *Stepney*.

Broeders of zusters kinderen, in het tweede lid, vermogen niet onder elkander te trouwen, terwijl aan zoodanige kinderen uit het eerste lid, dienaangaande geen beletsel wordt gesteld.

Eigenaars van ezels zijn gehouden aan deze de ooren te verkorten, opdat de lengte derzelve de paarden niet doe verschrikken.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM:

Het gekoperd Tweedeks Fregatschip Catharina Anna Helena, Kapt. F. H. Zeijlstra. — Adres bij L. D. J. van Bommel.

Het Nederlandsch Kofschip Helena Catharina, Kapt. J. J. IJnsen. — Adres bij J. M. Samson.

Het gekoperd Tweedeks Barkschip Suriname, Kapt. R. van der Meij. — Adres bij J. L. Gellée. Sluit ultimo Februarij 1838. — Biedt deszelfs Bodem ter inlading van SUIKER en KATOEN. — Is voorzien van eene Polis voor Assurantie à 1½ pCt.

Het gekoperd Tweedeks Fregatschip Wilhelmina Maria, Kapt. J. C. Atkes. — Adres bij J. L. Gellée. Heeft eene doorloopende Polis van Assurantie tegen 1½ pCt. — Sluit in de maand Februarij e. k.

Het gekoperd Tweedeks Barkschip Susanna Maria, Kapt. C. Spiegelberg. — Adres bij L. D. J. van Bommel. — Sluit 6 Februarij 1838.

Het gekoperd Tweedeks Schooner Brikschip de Snelheid, Kapt. C. Wessels. — Adres bij L. D. J. van Bommel. — Sluit medio Februarij 1838.

Het gekoperd Tweedeks Fregatschip de Jonge Willem, Kapt. G. van Meedevoort. — Adres bij L. D. J. van Bommel.

Het gekoperd Tweedeks Driemastschip de drie Gebroeders, Kapt. S. Y. Parma. — Adres bij J. L. Gellée. — Sluit ultimo Februarij e. k.

Het gekoperd Driemast Galjootschip West-Indie, Kapt. J. J. Boon. — Adres bij Gebroeders Reijns. Heeft een doorloopende Assurantie Polis, tegen 2½ pCt. premie.

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.